

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 20 grudnia 2023 r.

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

sprawie **R. R.**

o przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. akt V Ka 1884/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe

w Gdańsku z dnia 25 maja 2022 r., sygn. akt II K 240/21

na podst. art. 535 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. oddalić kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. za sporządzenie i wniesienie kasacji zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego, adw. K. W. (Kancelaria Adwokacka w Gdańsku), kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT;**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego R. R.**

(M.R.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 maja 2022 roku, sygn. akt II K 240/21, Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku:

1. uznał oskarżonego R. R. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, który zakwalifikował z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego R. R. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II i III aktu oskarżenia, każdorazowo z odmiennym ustaleniem, iż posiadał środki psychotropowe i czyny te zakwalifikował jako występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustalając, że czyny przypisane oskarżonemu stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;
3. uznał oskarżonego R. R. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia, który zakwalifikował z art. 224 § 2 k.k. i za to na mocy art. 224 § 2 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
4. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt V aktu oskarżenia uznał R.R. za winnego tego, że w S. znęcał się psychicznie i fizycznie nad rodzicami – w okresie od czerwca 2012 roku do 25 czerwca 2020 nad ojcem G. R. , zaś w okresie nie wcześniej niż od nieustalonego dnia 2013 roku do 25 czerwca 2020 roku nad matką M. R. i w ten sposób, że znajdując się pod wpływem środków psychoaktywnych oraz alkoholu wszczynał awantury, używał wobec pokrzywdzonych słów powszechnie uważanych za obelżywe, dusił, uderzał w różne części ciała, groził pozbawieniem życia, w dniu 22 sierpnia 2013 roku uderzył G. R. w klatkę piersiową, powodując u pokrzywdzonego obustronne złamanie żeber środkowych, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała (układu oddechowego) i rozstrój zdrowia na czas trwający dłużej niż 7 dni, zaś w dniu 3 marca 2020 roku uderzył G. R. szufelką od kominka w głowę i plecy powodując u pokrzywdzonego rany powłok głowy w okolicy potylicznej, otarcie naskórka w powłokach pleców, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż 7 dni i czyn ten

zakwalifikował jako występki z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. i § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na mocy art. 207 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

5. uznał oskarżonego R. R. za winnego tego, że w marcu 2020 roku w S. dokonał uszkodzenia kominka – jego zamknięcia i rusztu oraz wyciął dziurę w ścianie, czym spowodował straty na szkodę M. i G. R. w wysokości około 3.000 złotych, czyn ten zakwalifikował z art. 288 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

6. uznał oskarżonego R. R. za winnego tego, że w dniu 25 czerwca 2020 roku w S. umyślnie zbił szybę w drzwiach tarasowych budynku mieszkalnego, czym spowodował straty na szkodę M. i G. R. w wysokości 215 złotych, czyn ten zakwalifikował z art. 124 § 1 k.w. i za to wymierzył mu karę 5 dni aresztu;

7. uznał oskarżonego R. R. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia, który zakwalifikował z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 197 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

8. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i wymierzył R. R. karę łączną 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że wina oskarżonego w popełnieniu zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości, mimo że wątpliwości nie zostały usunięte i w dalszym ciągu istnieją, a wynikają z braku jednoznacznych dowodów, że oskarżony wyczerpał wszystkie znamiona przypisanych mu czynów;

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającą na braku obiektywizmu w badaniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, dowolnej ocenie dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało m. in. błędną oceną wiarygodności wyjaśnień oskarżonego odnośnie do relacji między nim a rodzicami, między nim a żoną oraz odnośnie do zachowania policjantów w stosunku do niego.

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2022 roku, sygn. akt V Ka 1884/22, Sąd Okręgowy w Gdańsku utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a to art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. polegające na zaniechaniu dokonania przez sąd odwoławczy szczegółowej i kompleksowej analizy oraz oceny całokształtu ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego oraz zaniechaniu szczegółowej i kompleksowej analizy zarzutów i wniosków apelacji uznanych za niezasadne, skutkiem czego było wydanie orzeczenia utrzymującego w mocy. Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

W pisemnym stanowisku prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy istotnie okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

Tytułem wstępu zaznaczyć trzeba, że kasacja, jako środek zaskarżenia o wie-le bardziej w stosunku do apelacji sformalizowany, przysługujący od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, musi spełniać restrykcyjne wymogi w zakresie konstrukcji zarzutów, zaś nierespektowanie tych wymagań skutkuje bądź niedopuszczalnością tego środka na podst. art. 530 § 2 k.p.k., bądź w fazie merytorycznej oceny – uznaniem jego oczywistej bezzasadności, zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k. (por. postanowienie SN z dnia 23 lutego 2022 r., IV KK 437/21, LEX nr 3403008).

Literalne odczytanie podniesionego w kasacji zarzutu wskazuje, iż skarżący w sposób niezwykle ogólny zarzuca nienależyte rozpoznanie przez sąd odwoławczy w istocie całej apelacji, koncentrując się jednak na brakach w uzasadnieniu sądu odwoławczego, mających wynikać z nieprawidłowej oceny dowodów. Sformułowanie tak nieprecyzyjnego zarzutu z pewnością nie odpowiada standardom postępowania kasacyjnego. Skuteczne zakwestionowanie spełnienia

przez sąd odwoławczy standardu rzetelnej kontroli obarczone jest bowiem wymogiem precyzyjnego przedstawienia, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały należycie rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.), a nadto wykazaniem, że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2022 r., V KK 314/22, LEX nr 3459109). Tymczasem analiza podlegających kontroli instancyjnej zarzutów apelacyjnych wskazuje, że postawione one zostały na poziomie skrajnej ogólnikowości. Odnosząc się do argumentacji podniesionej w nadzwyczajnym środku zaskarżenia przypomnieć skarżącemu trzeba, że zgodnie z art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy obowiązany był rozpoznać sprawę w granicach zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym jedynie w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Na tle powyższego stwierdzić trzeba, że kontrola odwoławcza programowana jest apelacyjnymi zarzutami. Niewątpliwie zatem kwestia oceny należytego ich rozpoznania musi pozostawać w proporcjonalnej relacji do ich treści. Tym samym skoro w wywiedzionym środku odwoławczym obrońca zdecydował się postawić zarzuty na poziomie skrajnej ogólności, to nie powinien w odpowiedzi oczekiwać dokonania przez sąd II instancji kontroli zaskarżonego orzeczenia mającej charakter totalny. Takie działanie przeczyłoby bowiem idei postępowania odwoławczego. Powyższe nie zmienia faktu, że na gruncie niniejszej sprawy sąd odwoławczy dołożył ponadstandardowej rzetelności, w sposób drobiazgowy wyluszczaając niezasadność podniesionej w apelacji argumentacji. Z uwagi zaś na fakt, że także w kasacji nie sformułowano zarzutów pozwalających w jakikolwiek sposób zanegować poprawność czy rzetelność działań sądu odwoławczego, należało uznać ją za oczywiście bezzasadną.

W związku z oddaleniem kasacji Sąd Najwyższy obciążył skazanego R. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Jednocześnie przyznano obrońcy z urzędu wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji. Kwota wynagrodzenia uwzględnia wnioski wynikające z aktualnego orzecznictwa podjętego w tym zakresie przez Trybunał Konstytucyjny.

[J.J.]

[as]

